

Sygn. akt I ACa 792/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Elżbieta Borowska
Sędziowie	:	SA Beata Wojtasiak SO del. Jacek Malinowski (spr.)
Protokolant	:	Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w W.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta B.**

o ustalenie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 1 października 2018 r. sygn. akt I C 1659/17

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. (poprzednio (...) sp. z o.o. (...) spółka komandytowa z siedzibą w W.) wniósł o ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej nieruchomości gruntowej stanowiącej własność Skarbu Państwa, oznaczonej jako działki ewidencyjne nr (...); (...); (...); (...); (...) w obrębie (...) Ś. o łącznej powierzchni 38.884 m², położonej w B. przy ul. (...) numer porządkowy (...), jest nieuzasadniona, względnie, uzasadniona w innej (niższej) wysokości oraz wniosek o przyznanie od organu na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów i opłat.

Skarb Państwa reprezentowany przez Prezydenta Miasta B. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa (tj. zastępującego pozew wniosku użytkownika wieczystego o ustalenie, że aktualizacja wysokości opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nie jest uzasadniona, ewentualnie, że jest uzasadniona w innej wysokości), a dokładniej ustalenie, że aktualizacja opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste nieruchomości gruntowej, będącej przedmiotem niniejszego postępowania, jest uzasadniona i że powinna obowiązywać od 1 stycznia 2018 r. i być uiszczana przez użytkownika wieczystego w nowej wysokości. Ponadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym na podstawie art. 32 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2261), kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyrokiem z dnia 1 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił powództwo (pkt I), zasądził od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II) i nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Białymstoku kwotę 250,26 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt III).

Sąd Okręgowy ustalił, że powód jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości gruntowej, stanowiącej własność Skarbu Państwa, oznaczonej jako działki ewidencyjne (...); (...); (...); (...); (...) w obrębie (...) Ś. o łącznej powierzchni 38.884 m², położonej w B. przy ul. (...) numer porządkowy(...), dla której Sąd Rejonowy w Białymstoku, IX Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. (...), otrzymanym przez powoda dnia 12 czerwca 2017 r., Prezydent Miasta B. dokonał wypowiedzenia dotychczasowej wysokości opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego (...) wobec zmiany wartości gruntu. Dotychczasowa wysokość opłaty rocznej wynosiła 455.036,13 zł. Nowa wysokość opłaty rocznej ustalona została na kwotę 595.870,08 zł.

Nowa wysokość opłaty rocznej ustalona została w oparciu o dokonaną wycenę wartości nieruchomości przez rzeczoznawcę majątkowego U. Ł. na podstawie operatu szacunkowego, określającego wartość rynkową prawa własności nieruchomości gruntowej oznaczonej jako działki (...); (...); (...); (...); (...) w obrębie (...) Ś. o łącznej powierzchni 38.884 m², położonej w B. przy ul. (...) numer porządkowy (...) z dnia 27 grudnia 2016 r. Ustalona wartość (...) w operacie szacunkowym wynosiła 19.862.336,04 zł.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskiem z dnia 7 lipca 2016 r. użytkownik wieczysty wnioskodawca wystąpił do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w B. o ustalenie, że aktualizacja opłaty jest nieuzasadniona ewentualnie, że jest uzasadniona w innej wysokości oraz o przyznanie od organu na rzecz wnioskodawcy zwrotu kosztów i opłat.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze oddaliło przedmiotowy wniosek uznając, że operat szacunkowy, na podstawie którego została ustalona opłata za użytkowanie wieczyste przedmiotowej nieruchomości spełnia kryteria określone w przepisach prawa.

Celem ustalenia wartości nieruchomości Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości W. H., który w złożonej opinii wskazał, iż wartość rynkowa prawa własności gruntu oznaczonego działkami nr (...) według stanu na dzień 7 czerwca 2017 r. wynosiła 20.998.527,00 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów w postaci kopii wypowiedzenia i operatu szacunkowego oraz opinii biegłego z zakresu szacowania nieruchomości wraz z pisemną opinią uzupełniającą.

Sąd Okręgowy wskazał, że zasady postępowania w przedmiocie aktualizacji opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości regulują przepisy art. 78-82 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 ze zm.), z których wynika, że kwestię prawidłowości rozstrzygnięcia w sprawie aktualizacji tej opłaty ocenia sąd powszechny. Powołując treść art. 77 ust. 1 i 3 oraz art.

78 ust 1 tej ustawy, Sąd Okręgowy uznał, że wypowiedzenie wysokości dotychczasowej opłaty rocznej spełniało wymagania określone w art. 78 ust. 1 u.g.n., bowiem wskazywało sposób obliczenia nowej wysokości opłaty i zawierało pouczenie o sposobie kwestionowania nowej wysokości opłaty. Opierając się zaś na wnioskach wynikających ze sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości wskazał, że wartość nieruchomości gruntowej, będącej przedmiotem niniejszego procesu, wzrosła, a zatem przesłanka aktualizacji opłat za jej użytkowanie wieczyste określona w art. 77 u.g.n. została spełniona. Biegły ustalił bowiem wartość spornej nieruchomości na kwotę 20.998.527,00 zł, a więc wyższą nawet niż przyjętą dla dokonanej aktualizacji. Z uwagi na powyższe, żądanie ustalenia, że aktualizacja opłaty za użytkowanie wieczyste była nieuzasadniona lub uzasadniona w innej wysokości, Sąd Okręgowy uznał za niezasadne.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył powód, który zaskarżył go w całości i zarzucił naruszenie przepisów postępowania:

1. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. przez oddalenie zgłoszonego prawidłowo przez powoda dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego z zakresu wyceny nieruchomości, w sytuacji gdy przeprowadzona w sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości obarczona była licznymi nieprawidłowościami, które dyskwalifikują przedmiotową opinię jako materiał dowodowy, a tym samym należało powołać kolejnego biegłego,

2. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego z zakresu wyceny nieruchomości, którą Sąd przyjął w sposób nieuzasadniony, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia błędnej wartości (...) i oddalenia powództwa.

Na tej podstawie powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych. Domagał się ponadto ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w trybie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego powoda w zakresie powołania kolejnego biegłego i tym samym dopuszczenia oraz przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego rzeczoznawcy majątkowego z zakresu wyceny nieruchomości, na okoliczność wyceny wartości (...), która stanowić będzie podstawę do ustalenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego. Powód wniósł też o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji powoda w całości, oddalenie wniosku dowodowego zgłoszonego przez powoda i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego Skarbu Państwa kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja okazała się bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanym w niej przepisom prawa procesowego, a zwłaszcza rygorom art. 233 § 1 k.p.c., albowiem przeprowadził konieczne i właściwe dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu postępowanie dowodowe, poddając dopuszczone w sprawie dowody ocenie zgodnej z regułami określonymi powołanym przepisem. W oparciu zaś o prawidłowo zgromadzony materiał dowodowy dokonał niewadliwych ustaleń faktycznych, które to ustalenia Sąd Odwoławczy aprobuje w całości, uznając je także za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Jako trafne należy również ocenić rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zarzuty stawiane w apelacji powoda koncentrują się w istocie wokół kwestii prawidłowości ustalenia wartości nieruchomości gruntowej położonej w B. przy ul. (...) numer porządkowy (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działki ewidencyjne o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), a w rezultacie stanowiącej pochodną tej wartości – wysokości należnej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego rzeczzonego gruntu. W uzasadnieniu złożonego środka odwoławczego, powód zarzucając Sądowi I instancji naruszenie tak art. 233 § 1 k.p.c., jak i art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. kwestionuje bowiem metodę wyliczeń, którą to opiniujący w sprawie biegły sądowy z zakresu szacowania nieruchomości posłużył się przy dokonywaniu rzeczzonej wyceny, podnosząc jednocześnie, że wycena wartości nieruchomości oddanej skarżącemu w użytkowanie wieczyste winna zostać oceniona również z uwzględnieniem okoliczności, iż na jednej z działek ewidencyjnych znajduje się zabytek, wartość tę obniżający. Na tej też podstawie skarżący dążył do przeprowadzenia kolejnego dowodu z opinii biegłego sądowego tożsamej specjalności.

Powyższej argumentacji nie sposób jednak podzielić. Podkreślić bowiem należy, że przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie materiału dowodowego sprawy, przy czym zarzut naruszenia tego uprawnienia może zostać uznany za usprawiedliwiony jedynie wówczas, gdy rozumowanie sądu jest sprzeczne z regułami logiki bądź doświadczenia życiowego. Istotnym jest bowiem, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, nie publ.). Znamionym jest także, że w świetle ugruntowanej już wykładni art. 233 § 1 k.p.c., nie może oznaczać naruszenia zasad oceny dowodów jedynie to, iż określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego. Swobodna ocena dowodów należy wszak do własnych uprawnień (kompetencji) sądu merytorycznie rozpoznającego sprawę i zarzut przekroczenia granic tejże swobody mógłby być uwzględniony tylko w razie ewidentnego wykroczenia w takiej ocenie poza reguły logicznego wnioskowania lub rażącego uchybienia zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r., II PK 383/04).

Takiego wyводу w sprawie niniejszej powód jednak nie przedstawił, poprzestając w istocie na negowaniu opinii biegłego sądowego zakresu szacowania nieruchomościami W. H., z powołaniem się na własną, odmienną interpretację metody badawczej, przyjętej przez opiniującego w sprawie biegłego. W tym kontekście wymaga jednak podkreślenia, że szczegółowa kwestia regulacji uiszczania opłaty z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowej zawarta została w przepisach art. 71–81 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Z przepisów tych zaś wynika m.in., iż wartość nieruchomości gruntowej, stanowiącej podstawę ustalania wysokości opłaty, określana jest na podstawie operatu szacunkowego sporządzonego przez rzeczoznawcę majątkowego. W sprawie o ustalenie wysokości aktualizowanej opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego wyboru właściwego podejścia, metody oraz techniki szacowania nieruchomości dokonuje rzeczoznawca, a nie którakolwiek ze stron umowy. Wybór ten nie może być przy tym dowolny, lecz racjonalny i uzasadniony zasadami szacowania wartości nieruchomości określonymi przepisami ustawy o gospodarce nieruchomościami i aktem wykonawczym do tej właśnie ustawy.

W sprawie niniejszej Sąd I instancji, czyniąc ustalenia faktyczne, taki też właściwy dowód przeprowadził i ustalając sporną w sprawie wysokość opłaty, trafnie posłużył się konkluzjami z niego wynikającymi. Treść przedłożonej Sądowi opinii jednoznacznie zaś wskazuje, iż wartość rynkowa gruntu oznaczonego działkami nr (...) według stanu na dzień 7 czerwca 2017 r. wynosi 20.998.527 zł (opinia zasadnicza, k. 88-100).

Uwadze ująć przy tym nie może spójność rzeczonyj opinii z treścią znajdującego się w aktach sprawy operatu szacunkowego, sporządzonego jeszcze na etapie postępowania administracyjnego. Oba te stanowiska, choć co prawda różniły się nieznacznie w zakresie wartości przedmiotowej nieruchomości, to jednak potwierdziły istnienie podstaw do podwyższenia opłaty za użytkowanie wieczyste. Otóż, w operacie sporządzonym przez rzeczoznawcę majątkowego U. Ł., wartość nieruchomości określona została na zbliżonym, a równocześnie – nieco niższym poziomie, tj. na kwotę 19.862.336 zł (k. 37-57). Już zatem samo tylko porównanie powołanych sum pozwala wnioskować, że sporna w sprawie wartość nieruchomości położonej przy ulicy (...) w B. podlegała wzrostowi.

Trzeba też zwrócić uwagę, że słuszność stanowiska zaprezentowanego w złożonych w sprawie opiniach potwierdza dodatkowo aktualna sytuacja panująca na rynku nieruchomości. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że od dłuższego już czasu na rynku tym panuje tendencja wzrostu cen nieruchomości, co dotyczy także B.. Jak wynika zaś z doświadczenia życiowego, położenie nieruchomości o przeznaczeniu handlowo-usługowym, niemal w samym centrum miasta, z rozwiniętą infrastrukturą, umożliwiającą swobodny do niej dojazd, wpływa zdecydowanie korzystnie na jej wartość.

Co też istotne, skarżący nie przedstawił jakichkolwiek konkretnych argumentów mających świadczyć o wadliwości złożonych w sprawie opinii (tak zasadniczej, jak i uzupełniającej). I choć Sąd, w oparciu o przepis art. 286 k.p.c., w razie potrzeby może zażądać dodatkowej opinii od innych biegłych bądź też biegłych już w sprawie opiniujących, to jednak potrzeba taka nie może stanowić jedynie wyniku niezadowolenia strony z dotychczas złożonej w sprawie opinii. W przeciwnym razie sąd byłby wszak zobligowany do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadowalająca, co nie jest dopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99). Konieczność dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego istnieje wówczas, gdy występuje rozbieżność, niezupełność lub niejasność opinii, albo gdy materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego, bądź tylko na jednej opinii tego samego biegłego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 września 2012 roku, I ACa 756/12; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 października 2018 r., I AGa 110/18).

Taka sytuacja na gruncie rozpoznawanej sprawy jednak nie zaistniała. Nie dostrzega jej Sąd Odwoławczy, ani też powód nie przedstawił argumentacji świadczącej, o tym, iż jest inaczej. Ponowne bowiem powoływanie się w apelacji na nieuwzględnienie przez biegłego w swoich rachunkach wpisu do rejestru zabytków wieży ciśnień w zespole dawnej fabryki (...) przy ulicy (...)/C. M. (...)w B., usytuowanej na działce nr (...), nie może zostać uznane za wystarczające do zakwestionowania prawidłowości opinii. Po pierwsze, biegły w opinii pisemnej uzupełniającej, szczegółowo odniósł się do zarzutów stawianych przez powoda, wyjaśniając jednocześnie, że przy rozpatrywaniu wartości gruntu pod uwagę nie bierze się cech zabudowań, gdyż obciążenia związane z budynkiem, podobnie jak obciążenia w postaci praw do użytkowania budynków lub ich części, nie stanowią cech powodujących zmniejszenie wartości gruntu (opinia pisemna uzupełniająca, k. 131). Po wtóre, sam tylko fakt, że w subiektywnym przekonaniu skarżącego wyjaśnienia biegłego sądowego nie były satysfakcjonujące, nie czyni jeszcze zasadnym zarzutów o wadliwości procedowania Sądu Okręgowego czy też wadliwości samej opinii.

Wymaga też podkreślenia, że jakkolwiek przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, uwzględniają poniekąd ograniczenia związane z zabytkowością nieruchomości gruntowych poprzez możliwość obniżenia opłaty z tytułu użytkowania wieczystego o 50%, to jednak zwrócić należy uwagę, że stosownie do treści art. 73 ust. 4 powołanej ustawy, ustaloną opłatę z tytułu użytkowania wieczystego obniża się o 50%, jeżeli nieruchomość gruntowa została wpisana do rejestru zabytków. Redakcja niniejszej normy prawnej wprost wskazuje zatem, iż prawo do rzeczonyj bonifikaty obejmuje jedynie nieruchomości gruntowe wpisane do rejestru zabytków. Tymczasem, jak wskazuje treść Działu III księgi wieczystej nieruchomości (...), wpis do rejestru zabytków województwa (...) nr

(...) obejmuje wyłącznie wieżę ciśnień w zespole dawnej fabryki (...) przy ulicy (...)/C. M.(...) w B., usytuowanej na działce nr (...), nie zaś jakkolwiek nieruchomość gruntową. W rezultacie, ochroną konserwatorską nie została objęta cała nieruchomość oddana w użytkowanie wieczyste powodowej spółce, ani nawet nieruchomość gruntowa, na której to powołana wieża się znajduje. Skoro więc przepis art. 73 ust. 4 cytowanej ustawy pozwala na uzyskanie bonifikaty jedynie w odniesieniu do nieruchomości gruntowych, a wpis do rejestru zabytków województwa (...) takiej nieruchomości nie dotyczy, to w sprawie niniejszej brak było podstaw do obniżania wartości nieruchomości gruntowej. Podkreślić przy tym należy, że powołany przepis traktuje o ewentualnym obniżeniu opłaty, nie zaś o obniżeniu wartości samej nieruchomości.

Z tych wszystkich względów, w ocenie Sądu Apelacyjnego, powód nie zdołał wykazać, że Sąd Okręgowy, dokonując oceny dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości naruszył zasady wymienione w art. 233 § 1 k.p.c.

W konsekwencji za niezasadny Sąd Apelacyjny uznał też zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 1 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c., którego zasadności powód upatrywał w oddaleniu przez Sąd Okręgowy wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego z zakresu wyceny nieruchomości. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy był bowiem wystarczający do należytej oceny niniejszej sprawy. Ponowiony w apelacji wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości nie mógł więc zostać uwzględniony. Skoro bowiem dostateczne wyjaśnienie eksponowanych w toku postępowania przez skarżącego kwestii znalazło oparcie w prawidłowo sporządzonej, przekonywującej opinii biegłego sądowego W. H., którego wnioski korespondowały m.in. ze stanowiskiem zaprezentowanym w sporządzonym na etapie postępowania administracyjnego operacie szacunkowym, Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie zbytecznym było kontynuowanie postępowania dowodowego.

Wszystkie przedstawione wyżej argumenty doprowadziły do oddalenia apelacji powoda, jako bezzasadnej, na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

(...)